

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudců JUDr. Milady Tomkové, JUDr. Jiřího Pally, JUDr. Ludmily Valentové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **O. K. M.**, zastoupeného Mgr. Irenou Zelenkovou, advokátkou, se sídlem nám. W. Churchilla 2, Praha 3, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní přihrádka 21/OAM, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 7. 2007, č. j. OAM - 1 - 277/VL - 10 - 12 - 2007, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 5. 2008, č. j. 63 Az 88/2007 - 28,

takto:

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovené zástupkyni žalobce, Mgr. Ireně Zelenkové, advokátce, se sídlem nám. W. Churchilla 2, Praha 3, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 2400 Kč, která je splatná do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení z účtu Nejvyššího správního soudu.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) brojí kasační stížností proti shora označenému rozsudku krajského soudu, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného, jímž mu nebyl udělen azyl podle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a navrhuje jeho zrušení.

V kasační stížnosti uplatňuje důvod kasační stížnosti podle ust. § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Konkrétně uvádí, že žalovaný neopatrnil v řízení dostatečné podklady pro posouzení situace stěžovatele tak, aby o skutkovém stavu věci nebyly důvodné pochybnosti. Stěžovatel dále polemizuje s některými závěry žalovaného (a potažmo i krajského soudu, jenž se se závěry žalovaného v napadeném rozsudku ztotožnil), které nejsou dostatečně podloženy či odporují informacím plynoucím ze zpráv o zemi původu. Předně upozorňuje, že zprávy o zemi původu jsou neaktuální a nemohou tak potvrdit stěžovatelova tvrzení. Závěr žalovaného o

nepravděpodobnosti nábožensky smíšeném manželství rodičů stěžovatele je v rozporu s informací o náboženské svobodě v Ghaně, jež plyne ze zprávy Ministerstva zahraničí USA o dodržování lidských práv v Ghaně. Závěr žalovaného o tom, že stěžovatel tím, že nenahlásil celý incident místním orgánům, jim znemožnil zasáhnout, pak stěžovatel shledává v rozporu s informací poskytnutou Ministerstvem zahraničních věcí České republiky, z níž je patrné, že nástupnickými spory se ghanská státní správa nezbyvá. Konečně pak nesouhlasí s tím, že je stěžovateli dáváno k tíži, že se neseznámil s podklady pro rozhodnutí, ač mu to bylo žalovaným umožněno a byl k tomu řádně vyzván. Z práva stěžovatele seznámit se s podklady pro rozhodnutí nelze dovozovat povinnost téhož obsahu. Navíc je v řízení třeba zohlednit skutečnost, že řízení se vede s cizincem, jenž o českém právním řádu a konkrétně o obsahu procesních oprávnění nemá jasné představy.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval otázkou přípustnosti kasační stížnosti. Kasační stížnost podal účastník řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a stěžovatel v ní uplatňuje přípustné důvody ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s. Stěžovatel též splňuje podmínku povinného zastoupení právním zástupcem ve smyslu ust. § 105 odst. 2 s. ř. s. Kasační stížnost je tedy přípustná.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem, jehož výklad provedl Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39 (všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu v tomto rozhodnutí citovaná jsou dostupná na www.nssoud.cz). O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech:

- 1) Kasační stížnost se dotýká *právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu.*
- 2) Kasační stížnost se týká *právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně.* Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu.
- 3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit *judikatorní odklon*, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně.
- 4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno *zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.*

O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud:

- a) Krajský soud ve svém rozhodnutí *nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu* a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu.
- b) Krajský soud *v jednotlivém případě hrubě pochybil* při výkladu hmotného či procesního práva.

Z výše uvedeného plyne, že v zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů kasační stížnosti, stanovených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. Zájem stěžovatele je rovněž uvést, v čem spatřuje, v mezích kritérií přijatelnosti popsaných výše, v konkrétním případě přesah svých vlastních zájmů, a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat. Stěžovatel v kasační stížnosti uvádí jako důvod přijatelnosti své kasační stížnosti zásadní pochybení krajského soudu ve smyslu shora uvedeného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Azs 13/2006 - 39 a toto pochybení zjevně dovozuje z důvodů shora podaných jako důvody kasační stížnosti. Navzdory této argumentaci však Nejvyšší správní soud důvody pro přijatelnost kasační stížnosti neshledal.

Nejvyšší správní soud předně uvádí, že v řízení před krajským soudem žádá procesní pochybení (natož pak zásadní povahy) neshledal. Stěžovatel byl v řízení řádně poučen o svých procesních právech a byl seznámen s vyjádřením žalovaného správního orgánu k podané žalobě.

Nadto se Nejvyšší správní soud zabýval dalšími ze shora nastíněných důvodů přijatelnosti kasační stížnosti a dospěl k závěru, že stěžovatel v kasační stížnosti uvádí námitky, s nimiž se již zdejší soud ve své předchozí rozhodovací činnosti plně vypořádal. Nejvyšší správní soud v projednávané věci konstatuje, že stěžovatel argumentuje kasačními důvody zakotvenými v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., namítá, že rozhodnutí žalovaného vychází z nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Žalovaný stěžovateli neudělil mezinárodní ochranu formou azylu podle ust. § 12 zákona o azylu mj. proto, že dospěl k závěru, že stěžovatel uprchl z města, v němž žil a později z Ghany, kvůli obavám z výhrůžek ze strany svého otce a dalších muslimů, kteří mu vyhrožovali zabitím pro jeho rozhodnutí přijmout korunovací králem v jeho městě. Tyto obavy žalovaný nepovažoval za odůvodněné obavy před pronásledováním ze strany státu, resp. státem tolerované, neboť toto pronásledování není možno státním orgánům přičítat ve smyslu ust. § 2 odst. 7 zákona o azylu. Stejně tak žalovaný neseznal důvody hodné zvláštního zřetele podle ust. § 14 zákona o azylu a stěžovatel nesplňuje ani podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a a 14b cit. zákona, neboť z dostupných zpráv nevyplývá, že by stěžovateli po návratu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu ust. § 14a odst. 2) zákona o azylu.

Nejvyšší správní soud se otázkou přičitatelnosti pronásledování státu zabýval již v mnohých rozhodnutích a dospěl k závěru, že „*skutečnost, že žadatel o azyl má v zemi původu obavy před vyhrožováním ze strany soukromé osoby, není bez dalšího důvodem pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona o azylu, tím spíše v situaci, kdy politický systém v zemi původu žalobce dává občanům možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů, a tyto Skutečnosti v řízení o udělení azylu nebyly vyvráceny.*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu z 10. 3.2004, č. j. 3 Azs 22/2004 - 48). Žalovaný v posuzovaném případě ze zpráv o

zemi původu dospěl k závěru, že by ghanské orgány stěžovateli poskytly ochranu, kdyby o ni požádal.

Ke stěžovatelově námitce o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu Nejvyšší správní soud odkazuje na svůj rozsudek z 27. 3. 2008, č. j. 4 Azs 103/2007 - 63, v němž uvedl: „*Zásada tzv. materiální pravdy má v řízení o udělení azylu svá specifika spočívající v pravidelné nedostatečnosti důkazů prokazujících věrohodnost žadatelových tvrzení. Je však na správním orgánu, aby prokázal či vyvrátil pravdivost žadatelových tvrzení, a to buď zcela nevyvratitelně zjištěním přesných okolností vážících se na stěžovatelova tvrzení, anebo alespoň s takovou mírou pravděpodobnosti, která nevyvolává zásadní pochybnosti o správnosti úsudku správního orgánu.*“ V posuzované věci pak žalovaný požadovanému standartu vyhověl, když své rozhodnutí opřel o zprávy o zemi původu, které v rozhodnutí řádně označil a které jsou součástí správního spisu. Namítá-li stěžovatel neaktuálnost těchto zpráv, nemůže s ním Nejvyšší správní soud souhlasit, neboť zpráva Ministerstva zahraničí USA pojednává o dodržování lidských práv v roce 2006 (stěžovatelův incident se odehrál 15. 2. 2007), Informace Ministerstva zahraničních věcí ČR vypracovaná Velvyslanectvím ČR v Ghaně z 11. 6. 2007 vznikla jako odpověď na dotaz žalovaného týkající se přímo případu stěžovatele, konečně pak informace Ministerstva vnitra Velké Británie je sice ze září 2005, nicméně informace v ní obsažené nelze v kontextu s informacemi plynoucími z ostatních použitých zpráv považovat za neaktuální.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje tedy dostatečnou odpověď na námitky podané v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Shledal ji proto ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byl návrh odmítnut.

Stěžovateli byla usnesením krajského soudu z 7. 10. 2008, č. j. 63 Az 88/2007 - 59, ustanovena zástupcem pro řízení o kasační stížnosti Mgr. Irena Zelenáková, advokátka. Té Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 35 odst. 8 s. ř. s. přiznal odměnu za zastupování, za jeden úkon právní služby ve smyslu § 11 odst. 1 písm. b) vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů. Dále Nejvyšší správní soud přiznal na náhradě hotových výdajů podle ustanovení § 13 odst. 3 advokátního tarifu 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů (jeden úkon právní služby po 300 Kč). Dohromady tedy přiznal částku 2400 Kč jako odměnu za zastupování a náhradu hotových výdajů. K výplatě této částky pak Nejvyšší správní soud stanovil přiměřenou lhůtu.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. března 2009

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu